

DÝKA A PLAMEN

CATHERINE
DOYLE

Přeložila Radka Kolečáčová

COO
BOO

*Propagační materiál.
Určeno k marketingovým účelům.*

Přeložila Radka Kolebáčová

THE DAGGER AND THE FLAME
Text copyright © 2024 Catherine Doyle
Translation © Radka Kolebáčová, 2025

ISBN 978-80-267-4103-9

DÝKA A PLAMEN

**CATHERINE
DOYLE**

Přeložila Radka Kolebáčová

**COO
BOO**

Kapitola 3

Ransom

Ve Fantome odbila půlnoc a Ransom Hale byl na lovu. Ne že by si někdo všiml, jak se v uhlově černém plášti s vysokým límcem, černých kalhotách a vysokých kožených botách potlouká opuštěnými ulicemi, zatímco se mu havraní vlasy vlní deštěm.

Dnes měl políčeno na jistou dívku. Sledoval ji z předměstí, dlouho poté, co utekla z hořící farmy. Všiml si jí už zdálky. Bledou tvář měla umazanou od sazí a konečky vlasů opálené od ohně. Vítr k němu zanesl její tlumené vzlyky. Zbědované, žalostné.

Nepozorovaně přešel po Uplakaném mostě a při tom ji nespouštěl z očí. Pořád plakala a bezmocně tiskla ruce k hrudi, jako by se bála, že jí vyskočí srdce z těla. V jiném

životě by se jí Ransomovi zželelo. Možná by její ztrátu vnímal stejně bolestně jako svou vlastní. Ale dávno se naučil, že lítost k dobré Dýce nepatří. A Ransom patřil v cechu k nejlepším.

Přesto se dnes večer cítil nespůj. Ta holka byla mladší, než čekal. Mnohem mladší než všechny jeho předchozí cíle. Zatímco se za ní kradl do Akademiček, s pomocí nočních stínů vyšplhal na nedalekou budovu a neslyšně se zhoupl na druhou střechu. Uvažoval, jestli můžou být podobně staří.

Gaspar d'Ufort nezabíjí nevinné, připomněl si. Vůdce Dýk je možná krutý, ale není bez srdce. Kdyby byl, nevzal by si před téměř deseti lety Ransoma k sobě a nevychoval ho jako vlastního syna.

Podle Duforta se ta dívka jmenovala Seraphine Marchantová, ale Ransom o ní raději přemýšlel jako o cíli, který má zneškodnit. Bylo to tak jednodušší. O psovi se Dufort nezmnínil. Žalostné zvíře.

Na náměstí se dívka zhroutila na lavičku a hlava jí klesla jako při modlení. Ransom se vysoko na věži muzea opřel o zeď, aby si ji důkladněji prohlédl. Byla malá, s pěknými rysy, velkýma očima a dlouhými vlasy v barvě zralé pšenice. Na sobě měla černý plášť, který jí sahal ke kolenům, a obnošené šněrovací boty.

Dlouho se nehýbala.

Pes kolem ní s kňučením poskakoval a snažil se ji vyburcovat. Dívka nereagovala. To, čeho se na pláních stala svědkem, ji připravilo o rozum. Možná se strachovala o svůj život nebo se jen modlila ke svaté Maud, patronce ztracených nadějí.

Každopádně ho svým chováním dráždila.

„Vstávej,“ zamručel. „Vstávej a utíkej.“

At' tě můžu chytit.

Zvedla hlavu, jako by ho slyšela. Pohrávala si s něčím na krku a křivila přitom ústa. Připomínala mu jednu z panelek, se kterými si hrávala jeho sestra. Líbeznou, křehkou. Příliš snadná kořist.

Ale *proč* jí byla?

Pes zavrčel. Přímo na něj.

Ksakru. Ransom se urychleně schoval za věž. Jestli ho ten podvraták zahlédl, jeho stín musel slábnout. Zalovil v kapse a vytáhl skleněnou lahvičku, ve které se zatřpytil černý prášek. Odzátkoval ji a všechno do sebe kopl. Ze sirných výparů mu vstoupily do očí slzy. Hrdlo se mu zaškubalo v křeči a Ransom musel přemoc nutkání vyzvracet se. Některé věci se ani časem nelepšily. Až jednou Ransom vyčerpá svůj příděl štěstí a noční hlídky si ho konečně podají, patologové na Appolinině univerzitě rozříznou jeho tělo a shledají, že jsou všechny jeho orgány šedé a scvrklé. Prolezlé stínem skrz naskrz. A místo srdce objeví jen prázdnou dutinu.

Ten osud čekal každou Dýku, dřív nebo později.

Jemný prášek si pomalu razil cestu jeho jícnem. Ransom zavřel oči a připravil se na třes, který se ho zmocní, až se mu stíny rozběhnou žilami a obestřou svou pavučinou jeho hrudní koš. Zahýbal prsty a ochutnal příslib smrti. Znamení stínu na jeho rukou se dala do pohybu, jako když se po jezeře rozprchnou ryby. A když mu z očí zasvítilo stříbro, věděl, že je hotovo. Temnotu měl znovu ve svých rukou.

Ochromil ho přival adrenalínu. Opojný proud moci, který předcházela skleslosti. Moc stínu dokázala zatočit úplně s každým. Noc kolem něj se rozplynula jako dým. Ransom viděl daleko na sever až k Auroře a mohl spočítat každou obchodní loď pohupující se v přístavu na jihu města.

Když vystoupil zpoza věže, dívka už byla pryč. Ztichlou ulicí se rozléhaly její kroky. Mířila na východ, ke Kotlině. Ransom se hbitě přesunul k okraji muzejní střechy a z protější budovy k sobě přitáhl stín. Chytil se jej jako provazu a zhoupal se k zemi.

Přistál hladce, neslyšně. Široce se usmál a sčísl si vlasy dozadu. Pronásledování měl na své práci nejraději. Celé Fantome se při něm měnilo v jeho osobní hřiště. Z každé budovy se stával žebřík, z každého stínu skluzavka.

Ale tentokrát jeho pronásledování neskončí během jediné noci. Dufort ho předem upozornil, že tu dívku ještě nesmí zabít.

Jenom ji sleduj. Chci vědět, kam půjde. Co udělá.

Zatímco ho vedla hlouběji do Kotliny, Ransom si štvani vychutnával. Ksakru, dokonce se mu líbilo, jak po něm hodila tím květináčem. Příšerná muška, ale slušný instinkt. Nejlepší způsob, jak se vyhnout střetu s Dýkou, bylo schovat se za Plášť. Udělalo na něj dojem, jak rychle našla Armandovu rezidenci. Ten její vořech musel být slídič.

Ne že by na tom záleželo. Jenom s lítostí si u madam Mercurové nevystačí. Dufort z ní udělal kořist. Bylo jen otázkou času, než vydá rozkaz k jejímu zabití.

Ransom byl s výzvědami spokojený. Obrátil se na dlouhou cestu zpátky domů. Stíny pod jeho kůží byly netrpělivé a svrběly ho prsty nutkáním *zabít, zabít, zabít*.

Vrazil je do kapes a důvěrně známé puzení potlačil. Za hodinku, za dvě bude zase sám sebou. Magie pro něj byla odjakživa cvičením sebekázně. Kdyby si ji vychutnal plnými doušky, ocitl by se jednou nohou v pekle. Pláště se ničeho takového nikdy neodvážily. Neexistovalo nic smrtonosnějšího než dopřát si příliš mnoho stínu – nebo příliš rychle. Ti, kteří se svou mocí nechali opít, riskovali, že se ve své obsesi zabít obrátí proti svým přátelům nebo vztáhnou ruku sami proti sobě.

Ransom se natolik ponořil do úvah, že si muže, který k němu přiskočil z postranní ulice, všiml příliš pozdě. Oči

měl vytrěštěné, kůži zarudlou a drsnou. Čpěl alkoholem a potem a máchal kolem sebe tupým nožem. „Hej, osle, vysyp všechny –“ Jakmile si všiml, že jeho osel má stříbrné duhovky, hrozba v jeho hrdle utichla.

Tentokrát měl smůlu.

Ransomovi se vyplavil adrenalin do krve. Ruka mu instinktivně vyletěla vzhůru a sevřela muži hrdlo. Opilec zachroptěl. Po krku se mu rozběhly smrtonosné stíny. Muž obrátil oči v sloup a zčernalo mu bělmo.

Smrt z rukou Dýky nastává s desátým úderem srdce.

Ransom pustil otrapu po osmém.

Muž se zhroutil do louže a chytil se za hrdlo. „Slitování,“ zasípal. „Slitování.“

Ransoma při pohledu na něj zasvrběly prsty. „Žádný neznám,“ zavřel tiše. „Ale zadarmo nezabím.“

Muž úlevně zakňučel.

Ransoma dopálil pocit zhnusení, který dobře znal. Otočil se a nechal Kotlinu za zády. *Lepší budit strach než se strachovat*, připomněl si. To mu Gaspard Dufort řekl v den, kdy se ho ujal. Prvních deset let života prožil Ransom v hrůze. Ale raději by tisíckrát zabil, než se vrátil domů.

Ostatně zoufalství dělá Dýku.

Moc ji živí.

Cestou z Kotliny minul dvojici nevšímavých strážníků na obchůzce a rozhodl se to vzít oklikou přes Lazenne,

ospalou čtvrtí lemovanou starými vilami a košatými duby. Občas se těmito tichými, pečlivě upravenými ulicemi v noci procházel a představoval si, jaké by to bylo, probouzet se každé ráno do ptačího zpěvu a vůně čerstvě upečeného chleba. Sešel by po točitém schodišti do jídelny, kde by jeho matka popíjela svůj oblíbený pomerančový čaj ovoněný bergamotem. Anouk by v křesle u okna listovala novinami a četla o hrůzách natolik vzdálených jejich dokonalým plytkým životům, jako by nahlížela kukátkem do jiného světa.

Ransom někdy bloudival ulicemi, dokud ho nezačalo bolet srdce, aby si připomněl, že ho vůbec má.

Když hodiny na věži třikrát odbily, přešel po Uplakaném mostě. Stín v jeho těle začínal slábnout. Brzy se dostaví vyčerpání a magie uvolní cestu důvěrně známé skleslosti. *Dnes se mi nebude snadno usínat*, pomyslel si a zamířil na západ ke Staré Čtvrti. Vtom se nad jeho hlavou ozval pronikavý hvizd. Škubl bradou vzhůru, ale to už se na něj z oblohy řítíl mohutný obrys. S přidušeným výkřikem povalil Ransoma na zem.

Ransom se odkulil stranou a marně tápál očima ve tmě. Postava se zasmála. Ten dýchavičný smích Ransom znal.

„Larku, ty zvíře,“ zavrčel.

Lark vyskočil na nohy a podal Ransomovi ruku, že ho zvedne. „To abys nevyšel ze cviku.“

Ransom vykopl a sevřel mu nohama kotník.

Larkovi se podařilo udržet rovnováhu. „Snaha byla,“ ocenil a upravil si límec krátkého tmavomodrého kabátu. Zpod šedého cylindru mu trčela kštice vlnitých kaštanových vlasů. Jindy zelené oči mu nyní stříbřitě žhnuly.

Ransom se zvedl ze země a zadíval se na svého letitého přítele a druha, který byl téměř stejně vysoký jako on. „Kde se tu bereš? A proč máš na hlavě ten směšný cylindr?“

„Sídlo Casimirových.“ Lark po něm blýskl oslnivě bílými zuby. Jeho dolíčky ve tvářích byly předurčeny k neplechám, porušování pravidel a lámání srdcí. Na to, aby byl Lark Dýkou, měl příliš hezkou tvář – a on to po čertech dobře věděl. Možná proto si dělal z pravidel dobrý den. Sejmul klobouk z hlavy a za krempu ho roztočil. „Starý pan hrabě ani nemrkl. Šlo to hladce. A tomuhle suvenýru jsem nemohl odolat.“

„Dal ses na zlodějinu, Larku?“ Ransom zvedl obočí. „Chceš vyměnit dýku za plášť?“

„Jsem oportunista. Kdybych mohl, ukradl bych mu piano, ale dostaň ho odtamtud.“

„Hodně štěstí u Duforta. Jsem zvědavý, jak to vysvětlíš.“

„Říkal jsem si, že budu tvrdit, že jsem ho našel ve strouze.“

Ransom si odfrkl. „Jistě. Spolkne ti to i s navijákem. Vsadím se o měďák, že ho odtud nedohodíš do řeky.“

Lark se napřáhl a hodil. Společně se dívali, jak klobouk přeletěl břeh a dopadl daleko od něj do nepokojné řeky, která ho rychle unášela pryč.

„Levou zadní,“ prohlásil Lark a s očekáváním nastavil dlaň.

Ransom se usmál a hodil mu do ní minci. Gaspard Dufort přišel o podívanou na směšný cylindr s iniciálami hraběte Casimira a Lark zase o disciplinární políček, po kterém by odletěl až k Auroře. Pravidlo bylo prosté: Dýky a Pláště se od sebe držely dál. Dýky nekradly a Pláště nevráždily. Na tomto jemném rozlišení všechno stálo a padalo. Jeho porušení znamenalo krvavou válku, kterou už Fantome kdysi zažilo. I po více než dvou staletích se o ní v podsvětí jen šuškal.

„Potkal jsi i hraběnku?“ zeptal se Ransom, když zabočili ke Staré Čtvrti.

„Jeho žena odjela z města. Hraběte hřála v posteli milenka,“ odpověděl posměšně Lark. „Ten starý pes.“

„Chcíplý pes,“ zamručel Ransom a bezděky si vzpomněl na dívku se psem.

„Máma bude mít radost,“ poklepal si Lark na kapsu plnou mincí. „Dvacet stříbrných znamená čtyřicet nových slepic. To se před zimou hodí.“

Ransom kopl do kamínku na cestě a potlačil v sobě závist. Netoužil po venkovské farmě plné uštěbetaných kvo-

čen, ale představa ženy s milou tváří, která jim bude chodit vybírat vejce a každou neděli péct pro syna sváteční koláč, vzbudila v jeho srdci lítost. Ransom k nim na farmu občas s Larkem zašel a dychtivě do sebe nasával střípky jeho rodinného života jako žebrák, který se spokojí s kůrkou chleba. „To se nikdy neptá, kde ty slípky bereš?“

Lark mlaskl. „Z morálních keců polívku neuvaříš.“

V tom byl ten háček. Larkovi na jeho smrtelné duši pranic nezáleželo. Matka byla středobodem jeho vesmíru a jeho dvě sestry měsícem a sluncem. Nedělal s tím cavyky. Paní Delanová trpěla následky horečky, která kdysi Larkova otce připravila o život. Odnesly to plíce a nohy, takže chodila jen s obtížemi. Výdajů však neubývalo a její dcery rostly jako z vody. Když bylo Larkovi dvanáct let, šel si hledat práci, aby rodině ulehčil. Matce namluvil, že ve městě roznáší noviny.

Matka mu to věřila i nyní po sedmi letech, ačkoli jeho paže pokrývaly stínové ornamenty, které se – s laskavým přičiněním stínu, ježž Lark pravidelně konzumoval – neustále rozrůstaly jako palčivá tetování. Lark Delano byl nejštedřejší placený doručovatel novin v celém Fantome. Často se tomu směli. Smůla z něj udělala Dýku, ale jeho přátelství bylo pro Ransoma požehnáním. Nevěděl, co by si bez něj počal, čím by bez Larka byl.

„Našel jsi tu holku?“ zeptal se ho Lark.

„Je u Armanda.“

Lark se zasmál. „*U všech ďasů*. Patří k Pláštům?“

„Ne.“ Ransom se zachmuřil. „Aspoň zatím ne.“

„Tak to je chytrá,“ prohlásil Lark zamyšleně. „Hodně štěstí.“

„Žádný nepotřebuju,“ namítl Ransom, jako by se o tom sám potřeboval přesvědčit. „Mám rád výzvy.“

Ubírali se dál, zatímco jim pod nohama křupalo ojiněné podzimní listí. Déšť pomalu ustával a zanechával po sobě mlžný opar. Světlo z Aurory se v něm přízračně rozptýlilo a hřejivě pozlatilo chladné ulice.

„Proč Dufort tu farmu vypálil?“ uvažoval Ransom nahlas. „Nestačilo Sylvii Marchantovou zabít?“

Lark na něj úkosem pohlédl. Pod stříbrnou září v jeho očích prosvítala zelená. Vypadal unaveně. Napjatě. „Jak to mám vědět?“

Ransom jeho kousavou poznámku ignoroval. „A proč si tam nepočkal i na tu holku?“

„Proč se ho nezeptáš?“

„Nechci taky skončit v ohni.“

Dobré Dýce nebyla zvědavost vlastní. Pídit se po odpovědích pro ni bylo plýtváním časem a energií. Ještě hůř – takové chování podněcovalo nerozhodnost. A v umění nájemného vraha bylo chvilkové zaváhání otázkou života a smrti.

Ale zatímco bloumali pustými ulicemi, kde před nimi s pištěním prchaly všechny krysy, Ransomovi vířily hlavou otázky. Kdy si Gaspard Dufort naposledy ušpinil ruce? A proč by za sebou nejvýše postavená Dýka ve Fantome nechávala hořet oheň? Požár nepatřil k rychlým a čistým řešením.

Sylvie Marchantová musela být významná. Co to dělalo z její dcery?

Ksaku, Ransom v sobě nedokázal potlačit zvědavost.

Konečně došli do Staré Čtvrti, kde se nacházely nejstarší budovy ve městě a také většina hřbitovů se zvětřilými náhrobky. Mřížemi kanálů v kamenné dlažbě stoupaly sloupce kouře. Každý byl příslibem ohniště, ve kterém v podzemí planul oheň, kolem něhož to žilo.

Za nějakou chvíli došli k soše svaté Lucille, patronky učenců. Byla vytesána z bílého mramoru a s pohledem upřeným k Auroře si tiskla ke hrudi knihu.

Anděl střežící bránu do pekla.

Ransom k sobě s pomocí posledních zbytků magie přivolal z dlažebních kostek stín. Hodil jej svěťici kolem krku a zatáhl. Socha se s tichým zasténáním zaklonila, až její pohled směřoval k hvězdné obloze. Pod podstavcem se nacházel tajný vchod do fantomských katakomb – domova bratrstva Dýk.

Ransom uvolnil smyčku a sestoupil za Larkem do podzemí. Svatá Lucille dosedla s nářkem zpátky na zem

a vchod nad nimi neprodyšně uzavřela. U paty schodiště, kudy se klenutým podloubím ozdobeným lebkami vcházelo do Hugovy pasáže, se mládenci zastavili. Nad jejich hlavami byla do kamene vytesána nesmrtelná slova staršího z bratrů Versiniů:

Ti, kteří nevládnou dýkou, jsou odsouzeni zemřít pod jejím ostrím.

Ransom přitiskl k hrudi dva prsty jako projev úcty a se skloněnou hlavou vkročil do temné chodby.

Konečně doma.

**Smrtelně návyková
romantasy
od spoluautorky série
*Korunní princezny***

Ve městě Fantome je magie stínu vzácná a smrtící. Ovládají ji jen zloději a vrazi, kteří pod záštitou bratrstva Pláště a Dýk soupeří o moc. Když záhadný útočník zavraždí sedmnáctileté Seraphine matku, najde úkryt u Pláště. Před hněvem vůdce Dýk ji však nic nemůže zachránit, zvláště když přikáže Ransomovi, svému dědici, aby ji zabil. Přestože by měli být nepřátelé, Ransom a Sera zjišťují, že je spojuje víc než jen magie. Uprostřed bojů o moc musí učinit rozhodnutí:

Pomsta, nebo odpuštění?

Polibek, nebo smrt?

Dýka, nebo plamen?

ISBN 978-80-267-4103-9

9 788026 741039

**COO
BOO**

www.albatrosmedia.cz
CZ 499 Kč / SK 19,99 €